

20.79x29.77	1	55	עמוד	הארץ - מוסף הארץ	28/10/2022	83635891-3
80790 - בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו -						

נרי ליבנה איור: איתן אלוא

העם הנבחר

לכאורה יש בחירות שיקבעו את עתידנו ואת אופי המדינה שלנו, אבל אני מרגישה שכל זה כבר נקבע מזמן

מתנחלים משום שסייעה לפלסטיני במסיק, ועד עכשיו לא הגיעה המשטרה לבית החולים כדי לגבות ממנה עדות. אולי במשטרה מאמינים שזיכרוןם של אנשים מכוגרים משתפר עם הזמן, אבל מה שסביר יותר הוא שלכולם פה אצלנו, ובתנאי שהם שייכים למחנה הפוליטי הנכון, ניתן רישיון להרוג ושקול ההמון או האספסוף הפך אצלנו לקול שדי.

שיא נוסף של התפכחות חוללו אצלי אופירה וברקו, שהשתלחו, בתוכניתם, באלימות מילולית, בוולגריות ובבהמיות בזהבה גלאון. ואם לא די בכך אז הסוהרת שנאנסה בכלא הביטחוני על ידי אסיר ביטחוני נשאלה איך הרגישה לאחר האונס הראשון. לא ברקוביץ, שחננו בבהמיותו, שאל את השאלה הזאת, היתה זו אופירה, שהיא כ"י דוע עיתונאית ואישה, שאמרה: "נעבור לפרסומות ואחרי הפרסומות נשאל אותך איך הרגשת לאחר האונס הראשון". בשלב הזה כיביתי את הטלוויזיה והבנתי סופית שהאספסוף ניצח. אני לא רואה את מצביעי הליכוד כאספסוף, אליהם אני מתייחסת כאל אנשים שלוקים בתסמונת סטוקהולם ובכל זאת דעותיהם לגיטימיות בעיניי.

על פי הסקרים, פשיסט, אלים וגזען יעמוד בראש המפלגה השלישית בגודלה. עצם קיומה של המפלגה הכהניסטית הזאת הוא בעיניי פשע כנגד כל מה שמאמין בו מי שחפץ בדמוקרטיה. גזענות איננה דעה לגיטימית, והפופולריות שצוברת המפלגה הזאת, המחרידה בעיניי, היא סוף המדינה וגם סוף הציונות כפי שראו אותה גם הרצל וגם ז'בוטינסקי.

אני מרגישה כאילו נתקעתי בלופ שאין מוצא ממנו והתחושה הזאת מאפיינת את כל מי שאני מכירה. מדינת ישראל שאליה נולדתי נגמרה, אנחנו חיים על אדי הדלק האחרונים שלה והם מתכ"לים בקצב התמותה הטבעית. "אם היינו צעירים כ-20 שנה", אומרים אנשים סביבי, "היינו עוברים". אבל העובדה היא שהם לא עזבו ורובם לא יעזבו אף פעם, כי יש לנו ארץ נהדרת אבל מדינה מחורבנת. אנחנו לא נעזוב, זו רק המדינה שעוזבת אותנו.

יתכן שאלה תשעת הימים הטובים האחרונים בחיינו (הטור נכתב משיקולי דדליין ב-24.10). יש לנו תשעה ימים בלבד ליהנות מכך שעדיין איננו יודעים את תוצאות הבחירות. הבה נאכל ונשתה כי ייתכן שב-1 בנובמבר יתחיל העצב הגדול.

יצא כך שאת החודש וחצי האחרונים בחר"ל. גם שם, חו"דש וחצי לפני הבחירות, הרגשתי כמו אישה בורחת מבשורה. לא בשורה איומה כמו בספרו של דויד גרוסמן, אבל בשורה מהלכת נכאים. למען האמת, כבר די הרבה שנים אני בורחת מהבשורה הזאת, ליתר דיוק מאז נרצח רבין. זו הבשורה על מות החלומות על השלום וסיום הכיבוש, על ההתגברות על הכפייה הדתית, על שוויון זכויות לכולם ללא הבדל דת, גזע, מין, מגדר, וגם על דברים קטנים יותר כגון תחבורה ציבורית מתקבלת על הדעת, נותני שירות אדיביים, דאגה אמיתית למעוטי יכולת ולקשישים.

אבל הבשורה הזאת הולכת ומחמירה. המלחמה המתמדת באויבים אמיתיים ומדומים הפכה כבר מזמן למלחמת אחים ואחיות. חצי עם שונא את חצי העם השני. השמאל המסורתי נעלם, מפלגת העבודה (שבעיניי אינה מפלגת שמאל) היא שמועה טעונה הוכחה, מרצ היא בדיחה עצובה. למרות שאישיית אני מחבבת את זהבה גלאון ואפילו נערתתי לחתום על עצומה שתומכת בה.

זה קרה ככה: התקשר אליי בחור אחד ואמר לי "נרי, מה נשמע?" אמרתי לו שסבבה ושאלתי מי שואל. הוא אמר ששמו איתי והוא מהמטה של זהבה גלאון ושהם מחתימים אנשי רוח ומובילי דעת קהל על עצומה. "מובילי דעת קהל ואנשי רוח? מי למשל?" שאלתי. "למשל, אתה. אני מאוד אוהב לקרוא כל דבר שאתה כותב", אמר איתי ו"גם אתה מהמם בטלוויזיה, היית מהמם ביאח הגדול". שאלתי אותו אם הוא יכול קצת לפרט. הוא פירט. "ואחרי כל מה שראית בטלוויזיה וקראת בעיתון, לא הצלחת להבחין בעובדה שאני אישה?" תמהתי. "טוב, היום כולנו פלואידיים", אמר איתי ובכל זאת חתמתי לו. אין בכוונתי להצביע למרצ, אבל אני בעד שיעשו זאת אחרים, כי אני עומדת איתנה בדעתי להצביע ליאיר לפיד.

אפילו לי, פסימיסטית מבטן ומלידה (וכשמדובר במדינת ישראל הפסימיות שלי מוכיח את עצמו פעם אחר פעם), מותרים עשרת ימי אשליה. נניח שהייתם בחר"ל ולא היתה לכם אפשרות לצפות בטלוויזיה ועל כן הקלטתם משחק כדורגל חשוב. כל מי שראה את המשחק בזמן אמת כבר יודע מה התוצאה ושהקבוצה שאתם אוהדים הפסידה, נניח בגלל גול עצמי. אבל אתם, שרואים את המשחק עשרה ימים לאחר סיומו, עדיין מלאי תקווה שקבוצתכם תנצח.

ובכן, הייתי בחר"ל, לא ראיתי חדשות כלל, אבל בערך שבתיים אחר שנחתתי ידעתי שהקבוצה שלי הפסידה. כן, כן, אפילו אם יאיר לפיד כפי שאני מייחלת יהיה ראש הממשלה הבא, הקבוצה שלי כבר הפסידה. היא הפסידה ביום שבו לאחר שנרצח רבין על ידי איש ימין, בכל זאת נבחר לראשות הממשלה מי שהנהיג את הימין. ומאז היא רק הולכת וצוברת הפסדים.

השמועה על כך שנער בן 18 הוכה למוות על ידי בני גור ער בקרית שמונה אמנם הגיעה ליוון, אבל כשחזרתי לארץ הדבר הראשון שראיתי בשעות שלפנות בוקר בטלוויזיה הוא דיווח על ילד בן 16 שרצח ילד בן 13. אחר כך נודע לי על פעילת שלום כבת 70 שהוכתה קשות על ידי בני נוער

